

8. Fra *Det kongelige Teaters samlede Skuespil-Personale m. fl.* om, at det saakaldte Casino-Projekt ved en forestaaende Omordning af Det kongelige Teaters Forhold maa blive ført igennem. (Indbragt den 13. December 1918 af det 7de Medlem for Hjørring Amt, *Johan Knudsen*).

Andragerne anfører, at de hilste det saakaldte Casino-Projekt, hvorved Skuespillet paa Det kongelige Teater adskiltes fuldstændig fra Opera og Ballet, som den ideelle Løsning af Spørgsmaalet angaaende en Omordning af Det kongelige Teaters Forhold, og at de ønsker at støtte Regeringens Forslag i saa Henseende af følgende Grunde:

„Skuespillet — Komædie og Tragedie — har altid været og er den Dag i Dag den naturlige Udtryksform for Nationens dramatiske Kunst. Og ser man hen til og vil følge den Udvikling, der i vor Tid sker i de store Kulturlande, er Teaterkunst dels en Genfødelse paa moderne Vis af de store Klassikere, dels en Specialisering af det realistiske Skuespil. Til den første fordres et Skuespilhus af omfangsrige Dimensioner, til den sidste en diminutiv, intim Scene, det saakaldte Kammerspil.

Ved den af Regeringen paatænkte Ombygning af Det kongelige Teater — hvorved Scenen bringes otte til ti Alen nærmere til Publikum og de lydslugende Huller under Hofloge og Balkonen udfyldes af Logebygninger — vil der efter vor bedste Overbevisning skabes et ideelt Skuespilhus i Lighed med Théâtre-Français og Burgteatret. — Det er en almindelig og stadig tilbagevendende Misforstaaelse i Offentligheden, at vi mener, der ikke kan *tales* paa det nuværende Teater. De forløbne fyrretyve Aar har bevist det modsatte. Hemmeligheden er, at Afstanden mellem Skuespillerne og Publikum er for stor. Derfor bør de rykkes nærmere sammen, ifølge den bekendte Regel, at Interessen for en Ting er omvendt proportional med Afstanden.

Der er fra anden Side fremhævet, at Skuespillet ikke kan undvære Bistand af Opera og Ballet. Heri kan vi ikke være enige. De enkelte Sangkræfter, Skuespillet undertiden behøver, vil let kunne skaffes fra Operaen i Amaliegade eller fra private Sangkræfter i Byen. Og da det gammel- og nyromantiske Drama mere fordrer en Plastik af klassisk Art, som ligger den Bournonvilleske, franske Kunststands fjernt, vil Savnet af Balletten ikke være føleligere, end at man som paa andre store Skuespilscener — Théâtre-Français, Burgteatret, Deutsches Teater — vil kunne finde en fyldestgørende Erstatning. Ved et fortsat Samarbejde af Opera og Skuespil forudser vi, at den Kamp om Plads, der i saa mange Aar har hemmet begges Arbejde, stadig vil vedblive og maaske snarere vil forøges.

Hvad Materiellet angaar, forlanger det nye Maskineri, der foreslaas i *begge* Projekter, et saa fuldstændig nyt Dekorationssystem, at der af det gamle Materiel for største Delen kun kan bruges Lærred, Træ og Jern, som altsaa maa deles mellem de to Scener. Ligeledes maa Teatrets Garderobe deles mellem de to Kunstarter, men af afgørende Betydning for Skuespillet vil hovedsagelig kun de gamle holbergske og den klassiske Komædies ægte Kostumer være.

Vi mener, at Regeringens Forslag vil være af afgørende Betydning for dansk dramatisk Digtning og dansk Fremstillingskunst, idet Skuespilhuset med dets Kammerspil vil kunne samle og under de bedste Vilkaar fremføre de Skuespillere og Forfattere, ældre og yngre, der i alt for høj Grad har været udelukkede fra det gamle kongelige Teater. Vi mener, at den Kunst, der siden 1748 har haft sit Hjem paa Kongens Nytorv, den Kunst, for hvilken „Folket rejste den nuværende Bygning“, den Kunst, for hvilken Holbergs og Oehlenschlägers Statuer staar som Sindbilleder — den bør nu endelig og afgørende have dette Hus for *sig selv*.“

Underskrifter.

Andragendet oversendtes til Teaterudvalget.